

Прафесію натуршчыка наўрад ці можна залічыць да разраду экстрэмальных. Аднак ці многія з нас асмеляцца паспрабаваць сябе ў гэтай справе? Стаяць перад незнаёмымі людзьмі, нечым нагадваючы Еву або Адама, якія яшчэ не ведалі сораму, і цяплява зносіць пільныя позіркі мастакоў. Аднак тут ты ўжо хутчэй не голы чалавек — ты аб'ект мастацтва.

Фота Дар'я ПЯЦЬГІ.

«ГОЛАМУ ЛЕПШ!» — МАЛЮНАК З НАТУРЫ

Усім патрэбна анатомія

«Мы называемся «дэманстратары статycznych поз», — з гонарам распавядае натуршчык Уладзімір Ляўчук. — Раней я ўвогуле не ведаў пра існаванне такой прафесіі. Усё пачалося з таго, што на прыпынку жанчына папрасіла закурыць, мы разгаварыліся, і яна дала мне нумар са словамі «ты зараз нічым не заняты». З таго часу прайшло ўжо чатыры гады».

Праца натуршчыкам можа быць як пастаяннай дзейнасцю, так і проста падпрацоўкай у вольны час. Можна пазіраваць усё 2,5 гадзіны пару разоў на тыдзень, а можна загрузіць сябе цалкам і стаяць адразу перад некалькімі групамі мастакоў. Натуршчык Ляўчук не прывык расслабляцца:

— Зараз я пазірую 5-6 гадзін у дзень — гэта шмат. Ёсць у нас рэкардсмены, якія вытрымлівалі да 9 гадзін за дзень. Галоўнае — гэта праца афіцыйная: ёсць страхаванне, ёсць стаж. Калі не ленавацца, адпрацоўваць у тыдзень 25-30 гадзін, атрымліваецца нядрэжны заробак. Гэта можа быць асноўнай працай, калі дазваляе здароўе і няма ляюты. Аднак важна, што ўяўляе сабой натуршчык як фігура — усім патрэбна анатомія. Не надта падабаюцца акруглыя, з жыватамі. Трэба, каб крыху косці былі бачныя, крыху мышцы — гэта цэнніца, асабліва калі пазіруеш скульптарам.

«Скруцяць цябе ў барановы рог і паставяць»

Тое, што пазіраваць вельмі проста, можа здацца толькі на першы погляд — стой сабе, нічога не рабі. Аднак ад статычнасці зацякаюць мышцы, ды і маральна быць нерухомым няпроста. Ходзяць чуткі, што ад пільных поглядаў тых, хто малюе, натуршчыку можа рабіцца надобра.

— Цярплівасць трэба мець, — адзначае Уладзімір, — як дзяцел глядзець у адну кропку, пра нешта думаць. Калі ты будзеш круціцца, мастакам гэта нецікава. Патрэбен нерухомы сілуэт — першапачатковая пастаноўка. Праграма доўжыцца 20-30 гадзін, табе трэба запамніць позу, часам нават адзначаюць месцы, дзе павінны стаяць ступні.

Чым добра тут — гэта свайго роду бодзібілдын, статычная гімнастыка. У мяне за два гады лётка ў акружнасці на два сантыметры павялічылася. З апарай на адну нагу пастойце тры гадзіны — тады я на вас пагляджу. Ёсць выкладчыкі, якія шкадуюць натуршчыка, а ёсць такія, што — скруцяць цябе ў барановы рог і паставяць. У майстэрні скульптараў руку задраць назад і як мага далей і вышэй — найлепшы варыянт. Рука пачынае папросту сінець. Даюць адпачыць, але адчуваеш сябе не вельмі.

Калі трэба агаліцца...

Часам людзі прыходзяць пазіраваць толькі на партрэт, але пасля агаліваюцца. Гэта дазваляе пазбавіцца ад комплексаў, больш разняволена адчуваць сваё цела. Аднак пазіраваць аголеным зімой — не самая ўдзячная справа, у некаторых навуковых установах можна проста задубець.

— Голаму пазіраваць лепш, — упэўнены Ляўчук, — выгадней, там крыху вышэйшыя расцэнкі. Але быць голаму ў лютым, калі ў памяшканні +16 градусаў, складана. Пачынаеш сінець, а ў іх недастаткова абагрэвальнікаў і

падлога бетонная — там проста фізічна замярзаеш. Я выходжу ад іх і дрыжу. Самі студэнты сядзяць захутаныя ў шалікі. А ў мяне з'яўляецца адчуванне, што я хаджу не на заняткі, а ў групу загартоўкі. Наступнай маёй працай будзе, пэўна, холадакамібат (усміхаецца).

Што да сораму, то спачатку ён быў, а цяпер няма. Цяпер я з мастакамі на адной хвалі.

Паняцце пазнавальнасці не дамліуе

— Уладзімір, ці падобны на вас работы, для якіх вы пазіруеце?

— Тут паняцце пазнавальнасці не дамліуе. У іх вельмі шмат іншых аспектаў. Нават калі натуршчык хударлявы, выкладчык можа папрасіць надаць малюнку «апалонскія» рысы: «Падмалойце мышцы, расшырце косці». А ў скульптараў з гэтым барацьба ідзе пастаянна: «Гэта ў цябе іншы дзядзька, гэта дзядуля, а гэта ты зрабіў аўтапартрэт» або «Ты яму грудзі прырабіў, як у жанчыны». Там стайць сем бюстаў, толькі ў двух я пазнаю сябе, і тое з нацяжкай.

У мяне ёсць партрэт, які пісала алеем дзядзька-жывалісец і пасля падаравала мне. Ён спадабаўся мне маштабнасцю — дзесьці метр саорак на метр — і каларовай гамай: выкананы ў прыгожых ружова-бэзавых колерах. Ён абсалютна пазнавальны, і я задаволены тым, што ён толькі ў адным экзэмпляры. Я ведаю, што ў мяне ў жыцці больш такога не будзе.

Не толькі поза

— На некаторых парах натуршчыкі засыналі, нават падалі, — распавядае Уладзімір Ляўчук. — Мне найбольш спадабалася, калі я ляжаў — пазіраваў для тэатралаў (яны таксама малююць, бо ў іх ёсць спецыялізацыя «інтэр'ер для тэатра»). Другі раз яны на мяне надзелі шынель марскога афіцэра — атрымаўся такі кранштацкі марак.

Часам апраналі проста неверагодна, напрыклад, жаночая блузка, у якой дыхнуць не мог. Дзядзькі надта папрасілі, сказалі: «Вам вельмі пасуе, і іншай у нас няма», — адна дзядзька з сябе яе зняла.

Як уладкавацца працаваць натуршчыкам?

Я звярнулася да дыспетчара па працы з натуршчыкамі Беларускай дзяржаўнай акадэміі мастацтваў — даведацца, што неабходна, каб уладкавацца на такую працу. Са мной гутарыла Яўгенія Бенц:

— Да нас прыходзяць розныя людзі: беспрацоўныя, студэнты дзённага, завочнага аддзяленняў, бываюць пенсіянеры. У асноўным гэта падпрацоўка. Студэнты часта з'яўляюцца летам — пазіруюць на ўступных экзаменах. Выкладчыкі аддаюць перавагу маладым, худым «натурам», аднак такіх вельмі мала — у асноўным працуюць людзі сталага ўзросту.

Уладкавацца натуршчыкам можа фактычна кожны. Для гэтага патрэбны пашпарт і фотаздымак — з натуршчыкам заключаецца дагавор і ён пачынае пазіраваць. Аплата ў нас такая: 10 тыс. за акадэмічную гадзіну на партрэце і 14 тыс. на аголенай натуре. Сама я ніколі не пазіравала, але, прызнацца, была б не супраць паспрабаваць.

Ніна ШЧАРБАЧЭВІЧ.

ЖАНЧЫНЫ-«ПЫШКІ» СТАЛІ АПЕТЫТНЫМІ

Думаець, што хутка надыйдзе лета і ўсе ўбачаць, колькі вы булачак з'елі зімой, а купальнік увогуле немагчыма будзе апрануць без сораму? Планаце тэрмінова сесці на дыету, ды толькі сілы волі не хапае? Не спяшайцеся! Поўным прыгажуням больш не трэба саромецца свайго цела, бо «худасочная» прыгажосць сыходзіць з модных падмосткаў.

Мадэль нестандартнай камплекцыі Кацярына Жаркова знялася ў рэкламе супраць анарэксіі і проста перавярнула ўяўленне сучаснай індустрыі моды пра эталон прыгажосці. Жаркова знялася аголенай і прадэманстравала дзядзькам, што паўната не з'яўляецца перашкодай у мадэльным бізнэсе, а поспеху могуць дасягнуць не толькі худышкі. На адным фотаздымку мадэль стаіць побач з вельмі худой дзядзькай. Такое параўнанне дае зразумець: першая відэочаства выглядае больш здаровай, жаданай і прывабнай.

На кожным здымку фотасесіі ёсць «антыанарэксійныя» надпісы, сярод якіх: «Дваццаць гадоў таму фотамадэль важыла на 8% менш, чым сярэдняй камплекцыі жанчына, а сёння мадэль важыць на 23% менш, чым звычайная жанчына» або: «Большасць мадэляў-пачаткоўцаў маюць індэкс масы цела, характэрны для анарэксіі».

Здымкі былі апублікаваны ў адным з нумароў амерыканскага часопіса для поўных жанчын PLUS Model. Выдаўцы часопіса абвінавачваюць мадэльную індустрыю ў навязванні ідэала хударлявы пананак, у той час як пакупнікам хочацца нармальнага выбару рэчаў звычайных памераў. «Нас пастанова бамбардзіруюць рэкламай пахудзення, таму што шматмільённая індустрыя моды працуе на страх перад лішняй вагой. Нашы целы выдатныя і без гэтага. Нават калі кажучы, што худыя людзі здаравейшыя, на справе гэта можа быць не так», — сцвярджае PLUS Model Magazine.

Каця Жаркова нарадзілася ў 1981 годзе ў Мінску ў сям'і прафесійнага фатографа. Праз пэўны час пераехала жыць у Смаленск, з 14 гадоў стала займацца ў мадэльным агенстве. Пасля скончыла Маскоўскі інстытут культуры і мастацтваў, сыграла некалькі эпизадных роляў у серыялах. Мадэльны бізнэс не мог пракарміць манекеншчыцу нестандартнай камплекцыі, таму, каб зарабіць грошай хаця б на арэнду жылля, Каця стала працаваць на тэлебачанні. Прышла яна асістэнтам, пасля дарасла да прадзюсара, вядучай ранішняга шоу. У 2009 годзе Каця Жаркова выйграла расійскі конкурс пышнацельных мадэляў «Салодкая жанчына».

Дарэчы, гэтую ідэю — зрабіць фотасесію — Жаркова выношвала даўно: — Адночы ўбачыла біл-

борд з рэкламай сподняй бялізны. На ёй была дзядзька-анарэксічка — жудасныя косці. Я падумала: «Як жа так, калі зараз паставіць гэтую дзядзьку і мяне побач... Паміж намі бездань!» Гэта мадэль, на жаль, пасля памерла ад анарэксіі. Ідэя зрабіць фотасесію нарадзілася тут жа. Няхай паглядзяць на мяне і на яе і зразумеюць: настолькі худой можа быць толькі 14-гадовая дзядзька. А мне — трыццаць гадоў. Я даўно прафесійна займа-

юся ёгай. Але не худзею! Мадэльны бізнэс навязвае стандарты 90-60-90, робіць усё, каб людзі ненавідзелі сябе. І мне не хацелася б мець дачку, якая ў 14 гадоў перастане есці, каб адчуваць сябе прыгожай. Падлетак глядзіць тэлевізар, лістае «глянец» і лічыць, што толькі так і павінна быць у свеце. «Значыць, пакуль маладая, — вырашыла я, — я пакажу ўсё, што мне варта паказаць».

Каб спраўдзіць сваю мару Жаркова адправілася ў ЗША, бо даведалася, што там ёсць поўныя манекеншчыцы (plus size). Аднак мадэльныя агенствы не адразу звярнулі на яе ўвагу. Каб свет бабачыў фотаздымкі, Каця ўклала шмат уласных грошай. Папулярныя глянцавыя часопісы адмаўлялі ёй, хтосьці пісаў, што яна «нефармат». Урэшце фотасесія Жарковай была апублікавана ў заходнім часопісе PLUS Model і за лічаныя гадзіны апынулася ў ліку самых топавых матэрыялаў вяртальнай сеткі. Мілан, Лондан, Нью-Ёрк, Масква — модныя сталіцы ахнулі разам. Аказалася, што свет гатовы гаварыць пра праблему навязаных стандартаў прыгажосці худышак.

Каця Жаркова распавядае: «Я жыву ў рэальным свеце. Заходжу ў метро, гляджу на людзей і не знаходжу

ніводнай ідэальнай прыгажуні са старонак глянцавых часопісаў. Дзевяноста працэнтаў насельніцтва — такія, як я. Нармальныя. Так, ёсць людзі, якія захапляюцца пластычнай хірургіяй, трацяць шалёныя грошы. Аднак гэта ўсяго 10-20 адсоткаў насельніцтва планеты. Дык чаму ж, калі нас больш, мы павінны схіляцца перад гэтымі нерэальнымі стандартамі?»

Ажыццязіць ідэю фотасесіі ў Амерыцы Жарковай дапамагла рускі фатограф Вікторыя Джанашвілі, якая сабрала каманду. Гэтыя людзі адразу зразумелі, чаго хацела Кацярына — каб яе знялі такой, якая яна ёсць. Без фоташопа, якім звычайна памяняюць памеры цела.

Дарэчы, параметры мадэлі Каці Жарковай такія: рост — 178 сантыметраў, аб'ём грудзей — 105, абхоп таліі — 84, аб'ём сцёгнаў — 115. Гэта адпавядае нашаму 52-му памеру адзення. Пры гэтым яна адчувае сябе вельмі прывабнай і сэксуальнай. На пытанне, як адрэагаваў муж, калі ўбачыў фотасесію, Каця расказала, што яго першай рэакцыяй было: «Каханая, як я па табе сумую...». Муж Жарковай працуе ў Расіі на тэлебачанні. Ён малады і прыгожы хлопец, займаецца сёрфінгам.

Інтэрнэт-карыстальнікі шырока абмяркоўваюць фотасесію Жарковай, параўноўваюць жанчыну са шматлікімі герцагінямі як літэратурных твораў, так і мастацкіх палотнаў, выказваюцца яны прыкладна так:

«Натуральная фігура, без гэтых вар'яцкіх дыет — вось гэта і ёсць прыгажосць. А «воблы на запалках» у параўнанні з нармальнымі жанчынамі — проста як зямля і неба... Нармальна прыгажуня жыццядарасная — «вобла» панурая і маркотная. У нармальнай жанчыны і інтэлект нармальны — «вешалка» не можа скласці два плюс два. У нармальнай жанчыны сэрца ў парадку — у «селядка на дубчыках» арытмія. У нармальнай жанчыны няма праблем з гармонамі — у анарэксійнай «мадэлі» яны ёсць. Ды і ніхто блізка да «воблы» не падыдзе — мы, мужыкі, не сабакі і на косткі не кідаемся».

Мадэль Каця Жаркова звяртаецца да ўсіх жанчын: «Я хацела б нагадаць: жыццё можа скончыцца заўтра. І ці будзе важна, што ў вас зморшчынкі на твары, калі вы, не дай Божа, адыдзеце ў лепшы свет? Жывіце для сябе. Бярэце ад жыцця ўсё, што можаце».

Адчувайце сябе прывабнай і любіце саму сябе — тады навакольны свет вас палюбіць таксама.

Падрыхтавала Ніна ШЧАРБАЧЭВІЧ.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЕГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12
ад 19 лютага 2009 года выдана
Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнікі газеты — установа «Рэдакцыя газеты «Звязда»; грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказы за выпуск — намеснік галоўнага рэдактара Анатоль СЛАНЕЎСКІ.
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.
Кантактны тэлефон: 292-44-12.
e-mail: posts@tut.by; info@zvyazda.minsk.by
Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом Друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Тыраж 30.015.
Нумар падпісаны ў 19.30 25.04.2012 г.